

Kauhajoen Kirkkokuoro ry

Historiikki

1924 - 2004

Antero Taipale
Raija Kiviluoma

Kannen kuva:

yllä: Kirkolliset laulujuhlat 8.8.1926 Kauhajoella johtaja kanttori Anton Källström
alla: Kirkkomusiikkijuhlat Tampereella 14-16.6.1996 kuoronjohtaja Ritva Vuollet.

Viereinen sivu:

Kuoron oma merkki. Suunnitellut rouva Noppiari 1930.

Ulkoasun suunnittelu:

© 2004 Ville Kiviluoma

Lukijalle

Kauhajoen kirkkokuoron 80-vuotinen historia on koottu Antero Taipaleen laatimasta katsauksesta 60:n ensimmäiseen vuoteen ja Raija Kiviluoman jatko-osaan 20:stä seuraavasta vuodesta.

Kuorolla on ollut tavallista tarkempia sihteereitä, valokuvaajia ja leikekirjanhoitajia, jotka ovat tallentaneet jälkipolville menneiden vuosien tapahtumat. Näiden pohjalta on historiikki laadittu.

Tämän päivän kuorolaisena liitymme menneiden ja tulevien sukupolvien kanssa taivasta kohden matkaavaan Jumalan kansaan.

Kauhajoella marraskuun 15 pnä 2004

Raija Kiviluoma

Historiikki ajalta 1924 – 1984

Kirjoittanut Antero Taipale

Olen käyttänyt tämän historiikin laatimisessa ja valmistelutyössä 50-vuotisjuhlaan valmistettua historiikkia, joka oli niin ansiokkaasti laadittu, että sen voisi oikeastaan esittää vaikka uudestaan ja lisätä vain 10 viimeistä vuotta. Koska kuitenkin omatkin sormenjäljet ja painotukset piti saada mukaan, tein sen omalla tavallani uudestaan.

Aika ennen kuoron perustamista ja perustamistapahtuma

Kauhajoella tiedetään olleen jo 1800-luvulla yrityksiä perustaa kuoroja ja kuulla ja esittää moniäänistä laulua sillä v. 1822 olivat eräät pitäjän oppineet esittäneet moniäänistä laulua silloisen kanttorin E J Waldemanin johdolla. Ensimmäinen varsinainen kuoro aloitti toimintansa v. 1886. Kuoro oli sekakuoro, jonka johtajana oli opettaja K F Järvilehto ja jäsenvahvuus 20 - 25 laulajaa. Tämä kuoro toimi 7 vuoden ajan. V. 1895 alkoi nuorisoseuraväen aloitteesta toimia mieskvartetti, joka tietojen mukaan, esiintyi ahkerasti.

Parin vuoden kuluttua v. 1897 oli taas uusi yritys kuorotoiminnan käynnistämiseksi. Sekakuoro aloitti uudelleen, johtajana oli nyt opettaja Rauhanmaa. Näin aikaansaatu kuoro toimi 13 vuotta lopettaen toimintansa v. 1910.

V. 1913 perustettiin sekakuoro taas uudestaan ja nyt asettui johtajan paikalle nainen, farmaseutti Helmi Vallius. Kuoron toiminnasta tiedetään sen saavuttaneen Suupohjan laulu- ja soittojuhlilla ensimmäisen palkinnon. Tämän kuoron johtajina toimivat myös Hilda Mannila (Hallberg) ja Eelis Panula. Tämänkään kuoron tie ei ollut kovin pitkä, se hajosi v. 1919. Näihin aikoihin toimi nuorisoseuraväen puolella myös naiskuoro, jota johti edellä mainittu Hilda Mannila. Tätä naiskuoroa ryhtyi v. 1920 johtamaan Kauhajoen kanttoriurkuri Anton Källström, joka myöhemmin muutti sukunimensä Puronnoksi. Kuten edellä käy ilmi, on kuoro saatu perustetuksi kun on muutama innokas laulaja ja asiaan perehtynyt johtaja, mutta jatkuvuutta ei ole saatu turvatuksi.

Näitä kysymyksiä lienee pohtinut myös seurakunnan nuori ja innokas kanttori Anton Puronto, kun hän 3.11.1924 oli saanut kutsutuksi suuren joukon laulunystäviä kunnallistalolle keskustelemaan sekakuorotyön aloittamisesta. Tässä kokouksessa päätettiin perustaa sekakuoro, jonka nimeksi tuli Kauhajoen kirkonkylän sekakuoro. Tämän tapahtuman voidaan katsoa olevan nykyisen kirkkokuoromme peruskiven muuraustilaisuus ja siitä aikaa aika, joka nimetään johtajansa mukaan.

Purannon aika

Etelä-Pohjanmaan Laulu- ja soittojuhlat Vaasassa 1926.

Kuoro sai ensimmäisen palkinnon ja kunniakirjan. Kuoronjohtaja Anton Källström (Puronto)

Kanttori Puronto oli kuoron johtajana pitkän rupeaman vuosikymmeniä, aina vuoteen 1959, jolloin hän erosi sairauden vuoksi. Kuorolla oli jo alkuaikoina runsaasti esiintymisiä. Käytiin kunnallisilla laulujuhlilla, osallistuttiin kuorojen välisiin laulukilpailuihin, saavutettiin II palkinto I-sarjassa jo v. 1927 Etelä-Pohjanmaan nuorisoseurojen laulu- ja soittojuhlilla. Samana vuonna kuoro esitti seurakunnan 300-vuotisjuhlassa opettaja Matti Porkkalan sanoittaman ja kanttori Puronnon säveltämän Kauhajoen Marssin.

Kun näin oli päästy toiminnan alkuun, toteaa v. 1928 silloinen puheenjohtaja Yrjö Alanko kuorotoiminnan olevan jo vakiintunutta. Tämä vakiintuminen haluttiin osoittaa myös ulospäin ja niinpä v. 1930 kuorolle hankittiin oma kuoromerkki, jonka oli suunnitellut rouva Noppari. Tämä kaunis merkki on haluttu säilyttää edelleen kuoron jäsenten käytössä merkkinä yhteenkuulumisesta siitäkin huolimatta, että kirkkomusiikkiliitolla on omat merkkinsä. Näitä molempia merkkejä jaetaan nyt sitten vähän alkuperäisestä jakotavasta poiketen. 1- ja 5-vuotismerkki on edelleen alkuperäisen ohjeen mukainen jakoperusteiltaan, mutta 10-vuotismerkin jaamme Kirkkomusiikkiliiton merkkinä samoin kuin 20-vuotismerkin.

Vuosi 1933 muodostaa sitten erään taitekohdan, johon hetkeksi pysähdymme. Tuolloin kuoromme nimi muutettiin Kauhajoen kirkkokuoroksi. Syyt nimenmuutokseen käyvät ilmi pöytäkirjasta, joka on kirjoitettu Kauhajoen kirkonkylän sekakuoron vuosikokouksessa seurakuntatalolla tiistaina tammikuun 31. päivänä 1933 ja sen pykälä 12. Opettaja Eero Kouhi alusti kysymyksen kuoron nimen, muuttamisesta vedoten siihen, että kuoromme viime aikoina on harrastanut pääasiassa hengellistä ohjelmaa. Kanttori Puronto myös perusteli syytä, jotka kuoron nimen muuttamiseen Kauhajoen Kirkkokuoroksi vaikuttivat, mainiten mm. sen, että kuoromme ensi kesänä osallistuu suuriin, koko maata käsittäviin

kirkollisiin laulujuhliin Turussa. Hieman oudolta tuntuisi siellä esiintyä sekakuoro-nimellä, luonnollisempi ja asiaankuuluvampi olisi kirkkokuoro-nimi. Pienen keskustelun jälkeen siitä, että kuoro nimenmuuton jälkeenkin voi esiintyä ennen muuta isänmaallisissa juhlissa laulamalla isänmaallisia lauluja, suostuivat kuorolaiset yksimielisesti siihen, että kuoron nimi tästä lähtien on oleva Kauhajoen Kirkkokuoro.

Näin siis jo tuolloin kuorolaiset kantoivat suurta huolta töiden riittävydestä ja siltä tuntuu, että tuo sama halu palvella kantaa yhä tänäkin päivänä. Varmaan kaikki täällä mukana olevat entiset ja nykyiset kuorolaiset tuntevat sen iloisen ja kiittollisen mielen, sen siunauksen, jonka saa uurastamalla harjoituksissa, jotta onnistuisi mahdollisimman hyvin esitystilanteessa. Se lienee tämän työn kantava voima, punainen lanka.

Kirkkolaulujuhlat Turussa 10–11.6.1933. Kuoronjohtaja kanttori Anton Puronto

Mutta vielä takaisin 30-luvulle. Turussa sitten käytiin valtakunnallisilla laulujuhlilla ja esiinnyttiin kirkkokuorona. Seuraavana vuonna, kun kuoro saavutti 10 vuoden iän, voitiin todeta harjoitellun esityskuntoon yli 100 laulua, jotka olivat vaatineet 510 harjoituskertaa. Esiintymisiä tuohon. 10-vuotisjaksoon mahtui 150. Harjoituksiin osallistuttiin varsin kiitettävästi, osallistumisprosentti koko 10 vuoden ajalta oli 76,3.

V. 1934 perustettiin seurakuntaan myöskin uusi suurkuoro, ns. seurakuntakuoro, joka piti olla kaikkien kuorojen yhteinen juhlakuoro. Tämä ympäri pitäjää koottu kuoro ei kuitenkaan jaksanut toimia kuin pari vuotta, sillä 2.3.1936 sen toiminta päätettiin lopettaa.

Kun sitten edetään 30-luvun lopulle, toteaa silloinen sihteeri vuosikertomusta päätellessään näin "Me kuorolaisetkin olemme rintaman takana taistelijoita, jos koskaan, niin nyt on meidän toimittava ja jätettävä sellainen lamaannus pois, mitä on tahtonut ilmetä tämän vuoden lopulla. Uudella innostuksella ja rohkeudella alkakaamme uusi työkausi. Suokoon jumala rauhan rakkaalle isänmaallemme. Näin kirjoitti 6. päivänä helmikuuta 1940 sihteeri Martta Koivisto.

Jos vielä hetken viivähdämme tuon vuosikymmenen taitteessa, löytyy sieltä surun seasta myöskin kuorolaisia kannustavaa juhlaa. 31.1. ja 1.2. 1940 kuoro esiintyi valtiopäivien päättäjäis- ja avajaisjumalanpalveluksessa. Kuoron tehtävänä oli laulaa messut. Tämän todettiin olleen erikoinen ja mieliinpainuva tapaus, sillä loppumessut oli laulettava ruotsiksi. Ilmeisesti laulu oli sujunut hyvin, koska kuoro oli saanut eduskunnalta kiitosten lisäksi 500 mk:n rahapalkkion nuottien ostoa varten. Näitä kumpaistakin tilaisuutta olivat kunnioittaneet läsnäolollaan samana vuonna edesmennyt tasavallan presidentti Kyösti Kallio ja myöhemmin presidentiksi valittu Risto Ryti.

Vuoden 1941 toimintakertomus on isänmaamme kovaa historiaa. Se on aikaa, joka oli kaikille raskasta, aikaa joka ei unohdu eikä saakaan unohtua, sillä merkitsiväthän nämä ajat maamme säilymistä itsenäisenä kansakuntana. V. 1941 löytyy jo 13.7. merkintä ensimmäisistä sankarihautajaisista, joissa kuoro lauloi. Vuoden 1941 aikana näitä esiintymisiä tuli kaikkiaan 21. Kauhajoelle perustetuissa sotilassairaaloissa oli käyty laulaen lohduttamassa 20 kertaa.

Sodan ajan kuorotoiminta jatkui tämänkaltaisena oikeastaan vuoden 1944 loppuun, jolloin kuorolla tuli 20 toiminnan vuotta täyteen. Tässä taitteessa lienee paikallaan katsoa, minkälaisen toimihenkilöiden käsissä kuoron hallinto on ollut, mitä lauluja on ollut ohjelmassa ja laulajat, jotka ovat toimineet koko 20 vuoden ajan.

Ensimmäisenä puheenjohtajana oli kuoronjohtaja Källström, 1925-1926 S N Marttila, 1927 Svante Suksi, 1928 Yrjö Alanko, 1929-1930 Armas Vainio, 1931-1933 Armas Karikoski, 1934 Eero Kouhi, 1935-1937 Toivo Sillanpää, 1938 aloitti puheenjohtajana Nikolai Latva-Pukkila, jonka kautta voimme tarkastella seuraavassa 20-vuotisjaksossakin.

Sihteerin tärkeää työsarkaa ovat hoitaneet tänä aikana seuraavat kuorolaiset: v. 1924 Lilja Nevala-Mäkelä ja Aini Wainio, joka toimi myös vuodet 1925-1926, 1927-1928 Elli Koski, 1929 Sanni Kasari-Aro, 1930, 1932 Manne Kokko, 1931 Yrjö Alanko, 1933 Eero Kouhi, 1934 Toivo Sillanpää, 1935 Aili Latva-Panula., ja Hulda Nevala myös v. 1936, 1937-1938 Sylvi Laitila ja vielä osin v. 1939, jonka hän jakoi Martta Koiviston kanssa, joka sitten toimikin sihteerinä vuoteen 1945, jollain tehtäviä ryhtyi hoitamaan Tellervo Laurila.

Kuoron ohjelmiston ovat muodostaneet mm seuraavat laulut: Kytösavun aukeilla mailla... Kotiseutu kullan kallis..., Yks voima sydämehen..., Kilipukki kilipukki..., Oi kallis Suomenmaa... Hoosianna..., Soi kiitokseksi Luojan..., Mä polvistun oi Jeesus..., Kotia kaipaen, Yöhömne aamu koittaa, Luojan kukku, Oi rakkain Jeesukseni, Ei multa mitään puutu, Maan ylle uupuneen On Herran temppeliin tulla, Jerusalem, pyhäinpäivävesper, Riemuiten Herraa palvelkaa, Kannelten soitto kajahtaa, Ratki taivaassa, Mun käten yhteen liitä, Golgatan kummulle, Vaipuos helmaan jne. Tätä luetteloa riittäisi vielä paljon lisää, mutta jo tästä löytyy jonkinlainen otanta ohjelmistosta. Vaativimpia teoksia oli ainakin Kirkkokantaatti, Suvivesper, Jouluvesper Ja Psalmi 117. Kun tuo 20 toiminnan vuotta tuli täyteen, todetaan kuorossa olleen 9 laulajaa, jotka ovat laulaneet koko ajan mukana. He ovat olleet: Martta Koivisto, Vilma Jyllilä, Ellen LatvaPukkila, Alma Toivakka, Fanni Rauska, Hulda Nurmela, Hulda Marttila, Yrjö Laurila ja Eelis Panula. Tuon jakson aikana oli ahkera kuoronjohtaja ollut poissa kerran harjoituksista ja kerran esiintymisestä ja tällöin tehtäviä oli hoitanut pitkään varajohtajana ollut Valde Koivisto.

Tämä 20-vuotinen toiminta muodostaa eräänlaisen käännekohdan kuoron historiassa, sillä jo v. 1945 toimintakertomuksen tekijä on ollut syvästi huolissaan toiminnan jatkuvuudesta. Kuorolaisten määrä on vähentynyt huomattavasti, kanttori on sairastellut paljon ja sota-aika painoi leimansa tähän toimintaan. Sota-ajan mentyä alkoi elpyminen myös vähitellen, sillä v. 1947 kuoroon liittyi uusia laulajia varsin runsaasti. Tuolloin todettiin kuoron bassoon liittyneen mm meidän kaikkien hyvin, tunteman herran Jorma Panulan. Tästä eteenpäin toiminta todella lähti kasvuun ja uuteen kukoistukseen. Kuoro esiintyi tavanomaisesti, lue parhaansa antaen, seurakunnan yhteisissä jumalanpalvelustilaisuuksissa, sen lisäksi vierailtiin taas naapuriseurakunnissa, jota toimintaa oli ollut jo huomattavassa määrin 30-luvulla. Tällöin vierailtiin mm isojoella, Karijoella, Teuvalla, Kurikassa ja Jalasjärvellä. Tältä ajalta löytyi oikein painettu ohjelmalehtinen, joka v. 1948 oli maksanut 50 mk. Siirryttäessä sitten 50-luvulle leimaa sitä tasainen laulamisen innostus ja edelleen jatkuva ulospäin suuntautuminen sekä uusien musiikillisten haasteiden vastaanotto, joista erityisesti nousee esille kantaatti Isien kirkko, joka lehtiartosteluissakin todettiin taidolla esitetynksi ja etsittiin vertailukohteeksi hyvätasoisia kaupunkikuoroja.

Pastori ja rouva Kivistön läksiäistilaisuus vuonna 1954

V. 1956 kuorolaiset surivat syvästi vastakorjatun kirkon tuhoa, aivan kuten teki koko seurakuntaväki. Tokihan tuhasta nousi sitten uusi pyhäkkö, tämä nykyinen, jossa meitä muistutetaan kerta kerran jälkeen sanan alla olemisesta.

Vuosi 1958 oli eräällä tavalla myös suurten näyttöjen vuosi. Kuoro valmisteli sävelhartauden, jossa kahden tavanomaisemman osaston jälkeen esitettiin Edvard Inkisen kantaatti Sukujen saatot, jossa solisteina toimivat Sisko Päivike ja Aarre Taskinen. Säestystehtävästä vastasi Aatos Rinta-Koski. Teoksen säveltäjä Edvard Inkinen oli itse kuulemassa esitystä ja selvitteli sen syntyä tilaisuuden jälkeen. Hän oli kertonut sen syntyneen aivan kuin sisäisestä pakosta, kun Teuvan kirkko oli tuhoutunut tulipalossa. Varmaan teoksen syntyhistoria oli myös aiemmin jo A Puronnon tiedossa, kun hän sen kuoron ohjelmistoon otti oman kirkkomme palon jälkeen.

Vielä yksi näyttö V. 1958 oli lopullinen päätös kuoron rekisteröimisestä yhdistysrekisteriin. Tuo päätös tehtiin kokouksessa 4.3.1958. Samalta vuodelta on päätös liittymisestä Kirkkokuoroliittoon 21.1.1958. Vähän apeuttakin sisältyi tuohon vuoteen, kun Puronto

sairasteli niin paljon, että tarvittiin pariakin varajohtajaa, joina toimivat Aarre Taskinen ja Lauri Jokipii.

Vuosi 1959 toi tullessaan sen väistämättömän tosiasian, joka lopetti merkittävän pitkän ja väkevän jakson meidän kuoromme historiassa, sillä kuoron perustaja ja johtaja Anton Puronto päätti luopua työtehtävästään kuoron johtajana.

Näin olemme kirjoittaneet loppuun luvun Puronnon aika. Tätä aikaa siis kesti marraskuusta 1924 marraskuuhun 1959, tosin Puronto terveytensä takia ei voinut hoitaa tehtäviään kuin alkuvuodesta.

Samana vuonna kuorolla todetaan olleen ennätysmäärä johtajia, peräti 5 kpl, pääosin senaikaisia kanttoriopiskelijoita. Heidät mainitaan kyllä kaikki nimeltä vuosikertomuksessa, mutta laitetaan tähän yksi, Esko Latva-Laturi - pitkään kesti, ennen kuin veri oli vettä sakeampaa.

V. 1960 kuoro sai sitten johtajakseen Juho Nisulan, temperamenttisen kanttorin, joka lienee pistänyt kuoron todella laulamaan. Tästä siis alkaa luku, jonka nimenä on

Nisulan Juhon aika

Kuoron 40 v. juhlakuva 1964. Johtajana kanttori Juho Nisula

Edessä: Armi Vesala, Alli Lähteenmaa, Mirja Jyränen, Alma Toivakka, Inkeri Rinta-Koski, Soile Vallin, Aino Laulaja, Aino Koukkari, Hilja Kojola, Hillevi Kuusisto.

Keskellä: Anna Suokas, Rauha Alanko, Lilja Korpela, Mirja Nurminen, Hanna Ollonqvist, Elsa Kuusisto, Ellen Latva-Pukkila, Martta Koivisto, Hulda Marttila, Karina Oja, Siiri Reko, Taimi Kouhi.

Miehet: Arvo Lusa, Erkki Korpela, Lauri Jokipii, Janne Koivisto, Seppo Torpo, Arvo Koivu, Viljo Vuorela, Nikolai Latva-Pukkila, Aarne Kallio-Kokko, Asko Tynjälä, Kalle Törmi, Heikki Ala-Harja.

Heti alkuun voidaan todeta, että kuorolaiset puhuivat Nisulan Jussista ja Jussista minäkin.

Jussilla oli selvä linja; haasteen voittamisen jälkeen vaatimuksia lisätään eli työ on oltava nousujohteista. Jo v. 1962 oli ohjelmaan otettu H Schüts'in oratorio Jeesuksen seitsemän sanaa ristillä, Händelin Halleluja ja kun seuraavana vuonna otettiin vielä yhdeksi Buxtehuden Tehkää kaikki nimeen Jeesuksen, oli selvää, että Jussilla oli paita märkänä ja hihat rullattuna kerran jos toisenkin. Myöskään kuoro ei yksin selviä noista edellä mainituista teoksista, vaan tarvitsee säestyssoittimia ja tässä taas astuvat kuvaan Kauhajoen Orkesterin jouset, joista erityisesti mainitsisin tässä Eelis Panulan, Matti Porkkalan, Veikko Turjan Ja Armas Tuiskun. Edelleen haluaisin nostaa esiin silloisen opettajan, nykyisen opetusneuvos Matti Porkkalan. Hänen hahmonsä on piirtynyt mieleen kuoro työmme hiljaisena hienona vaikuttajana. Hän on vaikuttanut varsin paljon hyväksemme vuosien varrella Musiikin harrastusten kannatusyhdistyksessä.

Tässä huomaamatta livahdimmekin vuoteen 1964, eli tuli toinen 20-vuotisjakso täyteen ja on aika tarkastella tämän jakson toimihenkilöitä. Luettelo puheenjohtajista jää varsin lyhyeksi, sillä Nikolai Latva-Pukkila, joka aloitti puheenjohtajakautensa, v. 1938, jatkoi sitä aina v. 1963 vuosikokoukseen saakka tehden näin 25 vuoden työrupeaman. V. 1963 valittiin sitten Aarne J Kallio-Kokko puheenjohtajaksi ja hänen kautensa jatkui pitkälle seuraavalle 20-vuotisjaksolle.

Tämän historiikin valmistamisen ovat omalta osaltaan mahdollistaneet sihteerit, joita tässä jaksossa on toiminut seuraavasti: 1945-1948 Tellervo Laurila, 1949-1950 Anna Lattu ja Eila Hallivuori, 1951 Helka Santaheini ja Martta Koivisto, 1952 Irene Opas, 1953 Toivo Lattu, 1954 Irene Opas, 1955 Aili Kortensniemi, 1956 Rauni Hankamäki, 1957-1960 Aili Kortensniemi, joka alkoi kirjoittaa v. 1960 pöytäkirjoihin nimensä Hautala. 1961-1962 Aarne J Kallio-Kokko ja 1963-1964 Hilikka Rinne.

Vaikka tuolla aiemmin tuli todetuksi, ettei Puronto juuri varajohtajaa tarvinnut, sellainen kuitenkin useasti vuosikokouksessa valittiin. Tätä tehtävää kuluneina 40 vuotena ovat hoitaneet ainakin Eelis Panula, Aarre Taskinen, Lauri Jokipii, Seppo Torpo ja myöskin Anton Puronto toimi varajohtajana Nisulan tultua seurakuntaamme.

Aiemmin mainitun ohjelmiston lisäksi esitettiin mm Koti taivainen, Ratki taivaassa, jo valkee aamun tullen yö, Motetti (Bach), Armon lähde, Jumalan kunnia luonnossa. Mä laulelen nyt verestä, Taivaassa ratki taivaassa, Kaikkivoipa Jumalamme, Riemuitse tytär Siionin, Tehkää kaikki nimeen Jeesuksen, Halleluja olet Messias, Missä viivytkään, Jeesus auttajain, Taivaassa, Motetti Katumuspäivänä, kantaatit Tuhlaajapoika, Isien kirkko ja Sukujen saatto.

Perustajajäsenten joukko kuorossa harveni tämän jakson aikana niin, että kolme sopraanoa löytyi luettelosta. He olivat Alma Toivakka, Martta Koivisto ja Ellen Latva-Pukkila, heidän lisäksi yksi altto, Hulda Marttila.

Siirrymme sitten tälle viimeiselle 20-vuotisjaksolle. Heti alkuun voimme todeta sen olleen monessa mielessä poikkeava aikaisemmista 20-vuotisjaksoista. Ensinnäkin, kun tässä taitteessa oli alkanut juuri toisen kanttorin pesti kuoron johtajana, on näitä pestejä ollut tämän viimeisen jakson Nisula mukaan lukien 5 ja näiden lisäksi on tarvittu pitkiäkin sijaisuuksia. Toiseksi on opittu tai ainakin opiskeltu, mitä on äänitteen teko eli levytys. Kolmanneksi on pyritty parantamaan musiikillisia valmiuksia osallistumalla piirin (SKML) järjestämille kursseille ja järjestämällä omia kursseja, joissa ovat toimineet opettajina mm Sulo Saarits, Elias Palola, Arto Risku ja Seppo Torpo sekä tietenkin senhetkinen kuoronjohtaja. Myös

tätä kautta leimaa runsas jousisäestyksen käyttö, joka lähti käyntiin jo edellisen jakson aikana, kuten totesimme.

Mutta tarkastelkaamme tätä viimeistä jaksoakin johtajakausineen ottamalla myös välikkeet huomioon. 40-vuotisjuhlan jälkeen alettiin kypsyttämään Nisulan kuningasajatusta Bachin h-molli messua, teosta, jonka partituurista löytyy 215 sivua. Harjoittaminen vei aikaa, sehän on selvä, ja kysyi kuoronjohtajalta ja kuorolaisille viitseliäisyyttä. Vaati se varmaan useamman ylimääräisen harjoituksenkin, kun rinnalla samanaikaisesti pidettiin kunnossa konserttiohjelma, joka sisälsi mm kaksi Buxtehuden kantaattia nimittäin Tehkää kaikki nimeen Jeesuksen ja Jeesus puolees käännyn. Linaan tähän Kosti Könnin lauseita konserttiarvostelusta Vaasassa 4.4.1965 pidetystä konsertista. Se aikaa näin: Kauhajoki vahvisti mainettaan, maakuntamme voimakkaana musiikkipitäjänä, jopa voimakkaimpana... Tavallisesti kuultavien pienten laulujen sijasta kuoro oli harjoitellut kaksi varsin suuritöistä, musikaaliselta sisällöltään monipuolista kantaattia. Molemmat olivat J S Bachin edeltäjän tanskalais-saksalaisen säveltäjän ja urkurin Dietrich Buxtehuden sävellyksiä... Paitsi hyvin soivaa ja asiansa hyvin osaavaa kuoroa oli kauhajokisilla käytettävissä omasta takaa myöskin orkesteriyhtye, Kauhajoen Orkesterin jousisto, joka huolellisesti ja hallitusti soittaen suuressa määrin täydensi kokonaisuuden soinnillista rikassävyyttä urkusäestyksen lisäksi... Kuoro toi riveistään esille pätevät solistit, bassosolistina Seppo Torpo ja tenorisolisteina yhteisesti laulavat Kaarlo Törmi ja Heikki Ala-Harja, jotka lauloivat lämminäänisesti ja riittävän kantavasti. Uruissa oli nuori pian valmistuva urkuri-oppilas Ritva Kiiikka (Kuoppamäki) osoittautuen jo varsin taitavaksi, urkujen taiteelliseen käyttöön lupaavasti perehtyneeksi soittajaksi... Eikös ole suloista luettavaa kovan työn jälle, kun ei pistetäkään maan rakoon.

Mutta mennäänpä siihen Bach'in h-molli messuun. Se saatiin valmiiksi vuoden 1968 aikana ja sitä päätettiin käydä esittämässä Lapualla, Seinäjoella ja Vaasassa ja näin tehtiinkin. En malta olla laittamatta tähän pätkää Lapuan konsertin lehti-arvostelusta: Kirkkomusiikin ystävillä on vain harvoin tilaisuus maaseudulla kuulla niin korkeatasoisia kuoro- ja sooloesityksiä, kuin niillä jotka olivat kuuntelemassa Kauhajoen kirkkokuoron ja solistien Liisa Madekiven, Armi Vesalan, Kaarlo Törmin ja Seppo Torpon esityksiä. Oli hämmästyttävää, että kuoro oli ottanut ohjelmistoonsa niin vaikean teoksen kuin Bach'in H-molli messun, josta kuoro esitti osia. Kuoron esitys kohosi juuri tässä teoksessa huippuunsa. Esitystä säesti uruilla Ritva Kiiikka ja lisäksi Kauhajoen Orkesteri." Näin on tullut tähän väliin runsaasti suitsutusta saavutuksista, samalla se on ollut haasteena vuosi toisensa jälkeen pyrkiä hyvästä vielä parempaan.

Nisulan Jussilla oli myös ajatus koota taas yhteen pitäjän eri kuorot. Niinpä järjestettiin kuoroilta, johon osallistuivat kuorojen lisäksi myös Kauhajoen Orkesteri ja Torvisoittokunta omine esityksineen sekä säestystehtävineen eri kuoroille. Lapsikuoro oli koottu pitäjältä siten, että opettajat olivat kouluissa harjaannuttaneet lapset ja niinpä mm Kaanaanmaa oli soinnut aivan valtavana kirkossa ja tunnelma oli ollut suorastaan haltioitunut. Nytkään tällä toiminnalla ei ollut jatkuvuutta, mutta kaunis näyttö paikkakunnan musiikillisesta tasosta siihen aikaan.

6.3.1965 oli kuorolla velvollisuus saatella pitkäaikainen johtajansa Anton Puronto hänen viimeiselle matkalleen. Saman vuoden syksyllä valmistui tämä nykyinen seurakuntakeskus ja näin kuorokin sai koko lämpimät harjoitustilat.

Nisulan aikana saatiin pää auki myös Yleisradion suuntaan. Kuoro äänitti nauhalle tuon edellä kerrotun H-molli messun 27.2.1968 ja se tuli ulos joulun alla eli 22.12. samana vuonna.

Eräs muistelmä tähän Nisulan kauden loppuun: jossain vaiheessa Nisula oli ollut virkavapaalla pitempään eikä sijainen ollut saanut otetta kuorosta ja eräästä kantaatista. Tästä huolestuneena johtokunta oli päättänyt pyytää, ohi sijaisen, Jussia yrittämään mukaan edes yksiin harjoituksiin, kun esiintyminenkin oli lähellä. No, Jussi tuli, kääri hihat, piti pienen puhuttelun ja niin ryhdyttiin töihin ja kun malli saatiin päälle, esitys sujui, vaikka viittaajaa vaihdettiin. Kuten tuosta edellisestä käy ilmi, ei harmonian saavuttaminen kuoron ja johtajan välillä ole mikään pikkuasia, se voi joskus vaatia vuosienkin työn riippuen urista ja asenteista puolin ja toisin.

Tuo h-molli messu ja vuosi 1968 olivat Nisulan ajan huipentuma, koska tämän jälkeen hänen työrupeamansa Kauhajoella päättyi hänen siirtyessään Saarijärven seurakunnan palvelukseen.

Pekka Rekun aika

Kirkkokuoro 50 v. päivänään 1.11.1974. Kuoronjohtaja kanttori Pekka Reku

Eturivi: Rauni Reku, Liisa Nyrhilä, Inkeri Latva-Pukkila, Alli Hautala, Tellervo Tuominiemi, Mirja Nurminen, Lea Torkko, Aino Laulaja, Aune Koukkari, Anna Saarenpää, Helena Leppänen.

Keskellä: Anna Lattu, Terttu Nevala, Gunvor Peltonen, Armi Vesala, Irja Lyly-Yrjänäinen, Hellin Somppi, Hanna Ollongvist, Martta Koivisto, Kaarina Oja, Siiri Reko, Martta Saari.

Miehet: kanttori Pekka Reku, Alpo Myllyniemi, Alpo Peltonen, Eero Tammela, Aaro Yli-Hakala, Aatto Väli-Torala, Antero Taipale, Aarne Kallio-Kokko, Arvo Uitto, Paavo Knuutila, Heikki Ala-Harja, Paavo Luoma, Asko Tynjälä.

Nyt oli kuitenkin niin onnellinen tilanne, että uutta lehteä, ei tarvinnut kääntää kauan, sillä syksyllä 1968 harjoitukset aloitettiin jo vanhastaan tutun Pekka Rekun johdolla. Alkuvuodet olivat tuollaista molemminpuolista kasvun aikaa. Työtä tehtiin toki paljon. mutta vasta 70-luvulla alettiin ottaa rohkeampia askeleita. V. 1970 kuoro sai lahjoituksena pitkään palvelleet nuottikansionsa. Kirjatietojen (varmistamattomien) mukaan ensimmäiset kansiot lahjoittivat Osuuspankin johtajat Ilmari Varamäki ja Arto Keski-Mäenpää. V. 1971

päätettiin ryhtyä yhteistyöhön Kurikan kirkkokuoron kanssa ja niinpä 9.3 Kurikassa ja 4.4 Kauhajoella esitettiin yhteinen konserttiohjelma. Vielä käytiin saman vuoden aikana Tampereen Kalevan kirkossa, jossa kuulijoita oli peräti n 600. Myös valtakunnalliset kirkkolaulujuhlat Kuopiossa kuuluivat kuoron työohjelmaan. Näihin aikoihin alkoi Pekka kehittää myös lapsikuoroajatusta. Vähitellen siitä syntyi Sinipääsky-kuoro, monikymmenpäinen laulava lapsijoukko.

16.12.1971 kuoro oli tehnyt uuden aluevaltauksen siirtymällä opetustehtäviin. Kuoro oli johtajansa kanssa kansalaiskoululla musiikkitiedon oppitunnilla antamassa havainto-opetusta kuorotyöstä. V. 1972 jatkettiin yhteistyötä kurikkalaisten kanssa. V. 1973 herätettiin ensi kertaa ajatus mahdollisesta lauluvierailusta meren yli Ruotsiin. Asia tuli esille tavan takaa. mutta vaati pitkän kypsyttelyn, ennen kuin siihen ryhdyttiin.

Kun käännetään lehti tälle viimeiselle vuosikymmenelle, voidaan sen todeta olleen täynnä haasteita, huippuhetkiä, suurta juhlaa, pettymyksiäkin. Kaiken kaikkiaan se on ollut kasvatuksen vuosikymmen. Mahtuuhan tähän aikaan kuorojohtajia enemmän kuin aiempaan 50 vuoteen. Elimme loppuun Rekun Pekan ajan, koimme Jukkolan Erkin johtaja-ajan, Ruostilan Jussin lyhyehkön jakson ja nyt olemme tuon Latva-Laturin Eskon käsissä. Eikä tässä vielä kaikki, väittäisin, että viimeisen 10 vuoden aikana henkisen kasvun, kuorohengen luomisen ja vastuunkantamisen opimme todella Peltosen Alpon kanssa, mitenkään väheksymättä ammattijohtajien työpanosta.

Arvoisat kuulijat, ei liene pahasti sanottu, jos totean tässä Alpon tehneen kultaista työtä kellosepän tarkkuudella johtaessaan meidät vaikeuksien ohi ja yli.

Kun näin on tarkasteltu viimeisen vuosikymmenen johtajat, voitaneen poimia tähän joitakin huippuhetkiä esille. Vuosi 1974 oli sangen merkityksellinen, otettiinhan siinä kuoronjohtajana ja johtokunnan vastuulla askelia ennen kokemattomaan, koska samassa vuosikokouksessa annettiin musiikkitoimikunnan tehtäväksi valmistella levitykseen sopiva kuoro-ohjelmisto ja johtokunta vahvistettiin 50-vuotisjuhlatoimikunnalla. Jos kaikki se toiminta, mitä tuon kalenterivuoden kuoro toiminta-otsikon alle pitäisi panna, voitaisiin lukea pöytäkirjoista, taitaisi loppua kannetkin, sivuista puhumattakaan. Tätä vuotta muistelimme kuoron silloisen todellisen monitoimimiehen Arne J Kallio-Kokon kanssa. Hän kertoi tuosta levytyssouvista tähän tapaan: Ensin harjoiteltiin ja sitten taas harjoitettiin, vielä sittenkin harjoitettiin, Sen jälkeen laskettiin, kannattaako. Tiedot eivät olleet niin kehuttavat, joten välillä kai oltiin vähän salapoliisejakin. Rahaa ei ollut runsaasti, jotenka johtokunnalla oli valtuudet ottaa 6000 mk:n laina, joka myös täytyi ottaa. Arne itse joutui käymään useita kertoja Helsingissä neuvottelemassa toimintatavoista. Erityisen paljon hän joutui pitämään yhteyttä Teppo Lyijyseen, mieheen, joka oli suorittamassa vaativan äänitystyön Kauhajoella. Kun kaikki ongelmat oli ratkottu ja levyt valmiina studiolla, oli ongelmana, millä saada ne halvalla ja turvallisesti kotiin. No, Arne keksi senkin, hyppäsi Rotola-Pukkilan huonekaluautoon apumieheksi. Kun menokuorma Helsingissä oli purettu, haettiin paluukuormaksi Finnfox'in studioita uunituoret äänilevyt ja kasetit ja rahtikirjoihin merkintä rahtivapaasti Kauhajoen seurakuntakeskus. Levyä kuunnellessaan Arne palautteli mieleen nauhoitustapahtumaa ja totesi, että hyvä se on korvalle, vaikka nauhoittamisessa jännitettiin, prässättiin, otettiin joku kohta yhä uudestaan ja uudestaan, hyvähän siitä tuli. Mutta markkinointi - levyt piti saada myydyksi, sillä eihän velkainen kuoro ole mistään kotoisin. Päätettiin siis, että kuorolaiset myyvät kilpaa levyjä ja parhaat mainitaan vuosikertomuksessa. Tämän muistelmaan päätteeksi on paikallaan mainita parhaat myyntitykit:

1. Aaro Yli-Hakala 27, 2. Seurakuntakeskus 16, 3. Anna Saarenpää 15, 4. Aarne Kallio-Kokko 13, 5. Taimi Kouhi, Martta Saari, Antero Taipale ja Heikki Ala-Harja 10 kpl. Niin paljon levytys ja 50-vuotisjuhla koettelivat kuoron taloutta, että seuraavan vuoden alussa nöyrästi anoimme seurakunnalta 3000 mk:n lisääavustusta, jonka syyspuolella vuotta saimmekin.

Pekka Reku otti ohjelmistoon hengellisiä neekerilauluja, joka oli taas uusi aluevaltaus. Pitkään Pekan piti konstailla ja maanitella ennen kuin jäykät pohjalaiset löysivät sen sykkeen, jonka laulut vaativat. Juhlakonsertin ohjelma ja levytys muodostivat tavallaan Pekan työkauden huipennuksen, sillä seuraavana vuonna 1975 hän siirtyi Seinäjoelle, Törnävän kanttoriksi.

Vuoden 1976 ensimmäisessä johtokunnan kokouksessa oli rahastonhoitajalla ilouutinen, loppu pankki velka 3000 mk oli maksettu. Samassa kokouksessa päätettiin ryhtyä valmistelemaan osallistumista Rovaniemen kirkkolaulujuhille ohjelmana A ja Yhtyneet kuorot. Oli siinä haastetta, olihan seurakunta ilman kanttoria. Panimme siis Alpon töihin, niin että kun Jukkolan Erkki aloitteli omaa kauttaan keväänkorvalla 1976, olivat juhlalaulut jo stemma-asteen paremmalla puolella.

Erkki Jukkolan aika

Kirkkokuoro v.1976 kirkkokuoromatrikelissa. Kanttori Erkki Jukkola

Eturivi: Terttu Nevala; Maila Marttila, Inkeri Latva-Pukkila, Anna Nuora, Erkki Jukkola, Martta Koivisto, Terttu Ala-Harja, Valma Harju-Keturi, Ritva Vuollet.

Keskellä: Mirja Nurminen, Kyllikki Seppänen, Alli Hautala, Gunvor Peltonen, Armi Vesala, Hellin Somppi, Eeva Saarikoski, Hanna Ollongvist, Marja Aalto, Tellervo Tuominiemi, Kaarina Oja, Anna Lattu, Aino Laulaja, Lea Torkko, Lyyli Heinola, Kaarina Korpela, Anna Saarenpää, Helena Leppänen.

Miehet: Heikki Viinikka, Alpo Myllyniemi, Alpo Peltonen, Eero Tammela, aatto Väli-Torala, Erkki Nurmela, Antero Taipale, Esko Saunamäki, Aarne Kallio-Kokko, Ilkka Tuikkala, Heikki Ala-Harja, Arvo Uitto, Aarne Tuominiemi.

V. 1976 oli poikkeuksellinen Pyhäinpäivän sävelhartaus, kun pidettiin Klemetin syntymän 100-vuotiskonserttia. Esiintyjiä oli peräti n. 120 laulajaa Kauhajoen eri kuoroista. Mukana olivat SLEY:n Kauhajoen kuoro, Laulu-Jussit, Nummikosken kuoro, Viihdelaulajat, Ikkeläjärven kuoro ja oma kuoromme. Vuodelta 1977 on erityisesti jäänyt mieleen seurakunnan 350 -vuotisjuhla, Joka työllisti myös vahvasti kuoroa. Pääteoksena oli Buxtehuden kantaatti Jeesus puolees käännyn, solisteina Armi Vesala ja Erkki Jukkola, jousissa Liisa Valkama, Aira Jussila ja Alpo Peltonen ja uruissa Seppo Jussila. Nuorisokuoro avusti myös tässä tilaisuudessa. Erityisenä piirteenä Jukkolan ajalta voi mainita nuoriso- ja lapsikuoron väkevän mukana olemisen kuorotyössä. Toinen huomio on harjoitusten ja esiintymisten keskimääräinen kasvu, aiemmin oli keskimäärin 40–60, nyt on tullut tavaksi 55–75, mutta merkittävästi palveluhalu kuitenkin riitti.

V. 1979 saattelimme pitkäaikaisen puheenjohtajamme Nikolai Latva-Pukkilan hänen viimeiselle matkalleen. 19.4.

27-28.4. seurakunnan kuorot, joita kanttori Jukkola johti taltioivat kauhajokisten säveltäjien hengellistä musiikkia nauhalle, josta sitten valmistettiin omakustanneäänilevy ja kasetteja. Jukkola itse sovitti suuren osan näistä lauluista, säveltäjä niminä olivat: Erkki Jukkola, Lyyli Heinola, Helena Viertola, Armi Vesala, Helena Ojaniemi, Risto Ala-Ikkelä ja Liisa Madekivi. Kun tämän projektin rahoitus oli saatu myyntituloina takaisin, lahjoitimme loput seurakunnan lähetystyölle palvelukseksi mekin siten omalta osaltamme tärkeää työtä. Tämän tuotteen myyntiä edisti varmaan paljon se, että siinä esiintyivät kauniisti soivat, heleä-ääniset nuoriso- ja lapsikuorot.

Tänäkin vuonna saimme tilaisuuden esiintyä radiossa. Puolen tunnin ohjelmassa Laulun ja soiton maa tuli ulos omia kauhajokisia tallenteita.

V, 1980 saimme iloita Rågsta kyrkokör'in vierailusta seurakunnassamme. Erityisen huolellisesti valmistettu konserttiohjelma ei kaivannut suomenkielisiä sanoja, se oli todella kaunista kuultavaa. Itse konsertin päätös oli uutta kuulijoille, kun he saivat poistua keskikäytävää, jossa kuorolaiset olivat kunniakujassa laulaen koko ajan pyhää kolminaisuutta, meille erikoista, outoakin, mutta tavattoman kaunista ja mieliinpainuvaa.

Samana vuonna saimme järjestettäväksemme E-P:n piirin kuorokurssin. Siinä pääkouluttajana oli dipl. laulaja Elias Palola tunnetulla tyyllillään ja taidoillaan. Selviydymme kurssin järjestely- ja huoltopuolesta kiittävästi, niin ainakin vakuutettiin.

Vuosi päätettiin siten, että 28.12. vietimme kanttori Jukkolan ja perheen läksiäisjuhlaa hänen siirtyessään Ylivieskaan kanttoriksi.

Kun siis aloitimme taas uutta toimintavuotta, olimme ilman vakinaista johtajaa. Edessä olivat valtakunnalliset laulujuhlat Lahdessa ja Spelit Kauhajoella, joihin toivottiin kuoroltamme kirkkokonserttia. Panimme taas Alpon töihin. Lahden laulut opettelimme, mutta emme hioneet, mutta sen sijaan Spelien hengellisen musiikin konserttiin todella paneuduimme. Konsertissa avustivat Helena ja Aatto Ojaniemi, Seppo Torpo esitti soololaulua ja opetusneuvos Matti Porkkala esitteli paikkakuntamme hengellisen musiikin säveltäjiä. Konsertti onnistui erinomaisesti ja palaute oli myönteistä. Alpon johdolla hoidimme kaikki tavanomaiset ja perinteiset kirkkovuoden palvelutehtävät, niin että 3.11.1981, kun Juha Ruostila tuli johtajaksenne, saatoimme jatkaa ilman kummempia toimenpiteitä.

Vuosi 1982 aloitettiin suurin toivein, sillä nyt alkoi näyttää siltä, että vierailu Ruotsiin, vierailu jota oli kypsytelty vuosikaudet, olisi toteutumassa. Valmistelimme konserttiohjelman, jonka kenraaliharjoitukset ajoimme läpi Iisalmen ja Kiuruveden kirkoissa. Itse konsertit menivät ihan sujuvasti, yöpyminenkin, mutta sauna- ja uintireissu oli vähän niin ja näin, kun vettä oli paljon, se oli kylmää ja märkää. Pian tämän jälkeen suoritimme Ruotsin vierailun, 11–13.6. Oman kuoromme lisäksi mukana olivat jousiryhmä Ritva Talvitie, Airi Venetjoki, Leena järvenpää, Minna Alanko, Kim Peltonen, Olli Alanko ja Jukka-Pekka Taivalmäki, solisteina Pirkko Rankila ja Juha Kotilainen, urkurina Seppo Jussila ja isännän äänenä eli seurakunnan edustajana kirkkoherra Eino Perälä puolisoineen. Ilman Peltosen Gunvoria emme olisi reissusta selvinneet, hän hoiti etukäteen järjestelyt Ruotsin puolelle, samoin hän hoiti kielipuolen asioita koko ajan. Konsertoimme lauantaina Rågstan kirkossa ja sunnuntaina Köpmansbergetillä. Lauantai-illan yhdessäolosta jäi erityisesti mieleen, miten monella tapaa silakkaa voi syöttää ihmiselle. Koko retki oli niin täynnä hienoja yksityiskohtia, että niitä muistelisi pitempäänkin. Onneksi Hautalan Aili laati seikkaperäisen matkakertomuksen, joka on taltioituna halukkaille.

Jouduimme vielä samana kesänä Spelien pauloihin, kun kauhajokiset pitivät kahdet Spelit peräkkäin. Esitimme Thelemanin, psalmin 117 ja Buxtehyden Jeesus puolees käännyn, solisteina Pirkko Rankila ja Seppo Torpo.

Tämän vuoden lopulla jäimme taas vaille vakinaista kuoronjohtajaa, kun Jussi otti ja lähti Kerimäelle.

Vuosi 1983 aloitettiin taas tutusti Peltosen Alpon johdolla. Ensimmäinen tavoite oli kirkkovuoden mukaisen musiikin valmistaminen, mutta siitä paisui kuitenkin suuri työvuosi, taaskin. Kesäkuun alussa oli Kauhajoen rovastikunnan ensimmäiset musiikkijuhlat Teuvalla ja meidän kuoromme voi kerskumatta todeta olleen juhlakuoron runkona. n. 1/3 150-henkisestä kuorosta.

Huhtikuussa vieraili Kiuruveden kuoro vastavierailulla. Vuoden päätapahtumaksi nousi ilman muuta piispantarkastus. Saimme ohjelman siihen kuntoon, että kun Esko Latva-Laturi astui remmiin, ei hänen tarvinnut suorittaa perustyötä, vaan mielensä mukaista hiontaa, mutta hiki siinäkin tuli. Tarkastus kokonaisuudessaan lienee mennyt hyvin, eikä kai piispa isommasti seurakunnan musiikkityötä moittinut.

Kuluvana vuotena ovat eräänlaisia merkkikohtia olleet hiippakunnallinen Suomen Lähetysseuran 125-vuotisjuhla, johon valmistimme Kauhajoella ennen kuulemattoman teoksen; Ahti Kuorikosken Lähetyskantaatin.

Muina tapahtumina voisi mainita toivevirsitapahtuma ja rovastikunnallinen musiikkipäivä isojoella 9.6. Ja sitten ilman muuta tämä päivä, joka on kuudennen vuosikymmenen huipentuma, perinteisen ja uuden yhteensovittaminen.

Tämän viimeisen 20 vuoden aikana ovat puheenjohtajina toimineet seuraavat: 1965-1970 Aarne j Kallio-Kokko, 1971-1972 Pentti Virtaperko, 1972 myös Asko Tynjälä, 1975-1975 Arvo Uitto, 1976-1981 Alpo Myllyniemi, 1982 ja edelleen Antero Taipale.

Sihteerinä ovat toimineet: 1965-1968 Hilikka Rinne, myös Aulikki Karttunen, 1969-1971 Irja Lyly-Yrjänäinen, 1972-1974 Helena Leppänen, 1975-1978 Anna Lattu, 1979-1981 => Kivi-

luoma, 1982 ja edelleen Marja-Liisa Kiukkonen. Tällä jaksolla ovat valittuina varajohtajina toimineet Seppo Torpo, Irma Lamponen, Rauni Reku, Alpo Peltonen ja Terttu Ala-Harja.

Tässä on jäänyt matkan varrella mainitsematta uskolliset kuorolaiset, heidän kotiväkensä, jotka mahdollistavat kuorolaisen osallistumisen tähän jaloon työhön. Myös on mainitsematta se, että kuoro on aina konserttavierailuihinsa saanut sananjulistajan seurakunnasta mukaan, tästä läsnä oleville ja tätä kuulemattomillekin suuret kiitokset. On myös korkea aika tuoda esiin tämän talon emännät, he ovat pienillä vihjeillä ja lyhyilläkin varoitustoimilla palvelleet hienosti meitä, kiitos!

Tiedän, että tämän historiikin valmistamisessa on jäänyt mainitsematta monta nimeä, jotka sen ansaitsisivat, kaikkia teitä, jotka tavalla tai toisella olette matkan varrella kuorotyötä seurakunnassamme tukeneet, esitän tässä parhaat kiitokset.

Ratkaisevaa kuitenkin kuorotyön kannalta on kulloisenkin johtajan panos, hänestä se riippuu, mitä saadaan aikaan. Käsitykseni mukaan meillä on ollut onni kerta toisensa jälkeen saada hyvä, energinen, asiansa osaava johtaja, jonka kanssa on ollut ilo työskennellä. Toivon, että ilo olisi ollut molemminpuolista.

Totean tähän, että kuorossa ei ole enää mukana ketään niistä laulajista, jotka olivat perustamassa tätä kuoroa. Pitkään ei vielä kuitenkaan Martta Koivisto ole ollut rivistä poissa, hän seuraa nyt tapahtumia kuulijana. Yli 50 vuotta hän palveli kuorotyössä, suurenmoiset kiitokset sinulle. Martta, Tänä päivänä tätä kuoroa vie eteenpäin seuraavanlainen miehistö: Kuoronjohtaja Esko Latva-Laturi, varajohtaja Alpo Peltonen, puheenjohtaja Antero Taipale, sihteeri Marja-Liisa Kiukkonen, johtokunnan varsinaiset jäsenet Alpo Myllyniemi, Raija Kiviluoma, Arvo Uitto ja Terttu Kiviluoma, varajäsenenä Esko Saunamäki, Heikki Viinikka ja Marjatta Kotipelto, joka toimii myös rahastonhoitajana.

Kun nyt päätän tämän lyhyen katsauksen 60 elettyyn vuoteen, haluan tehdä sen laulun tekijän sanoin: Minkä teettekin te puhe in taikka teoin, se tehkää nimeen Jeesuksen, ja Hänen kauttaan te kiittäkääte Isää jumalaa. Kiittäkää, kiittäkää!